

[Knuud Thomsen.]

kraftig og havde kunnet sætte tingene hurtigere og bedre på plads.

Hvad nu imidlertid angår Danmarks tekniske højskole, har jeg henvist til forholdene i Sverige, hvor man har etableret en overstyrelse bestående af 7 medlemmer, hvoraf de 5 udpeges efter forslag fra 5 forskellige institutioner, der repræsenterer ingeniører. Hver af disse institutioner udpeger 3 personer, og kongliga majeståten udpeger så den ene af disse tre.

Erhvervslivet er således repræsenteret i den svenske overstyrelse, og denne fastlægger programmet samt studie- og timeplaner for undervisningen efter forslag fra de forskellige højskoler, hvad der efter min mening er lige så vigtigt. Overstyrelsen udpeger, hvad vi her i Danmark ville kalde ad hoc-medlemmer til at indtræde fra erhvervslivet i de såkaldte afdelingsråd. Der er 1 afdelingsråd for hver afdeling.

Det er rigtigt, at der i Sverige foreligger overvejelser om ændring af denne styrelsesform. Det er foreslået i universitetsbetænkningen, at det såkaldte universitetskanslerembede skulle være en administrativ chefmyndighed for alle universiteter og højere læreanstalter, men så står der samtidig også, at der ved siden af kanslerembedet skulle være et uddannelsesråd for civilingeniøruddannelsen med repræsentanter fra, hvad man på svensk kalder avnämarestyrelsen, altså aftagerinteressen, dem, der skal bruge ingeniørerne. Det er et tydeligt sprog, der her tales til os fra svensk side. De grene af erhvervslivet, der har interesse for ingeniøruddannelsen, har indflydelse på denne gennem overstyrelsen og afdelingsrådene eller ved en eventuel ændring gennem et uddannelsesråd med repræsentanter for aftagerinteresserne. Jeg spørger atter: hvorfor kan denne styrelsesform i princippet, måske tilpasset efter danske forhold, ikke bruges her i landet? Jeg mener, at hvis vi havde haft en sådan styrelsesform, hvori erhvervslivet også havde været repræsenteret, havde det været gavnligt både ved påbegyndelsen af Lundtofteprojektet og for fremtidens skyld.

Hvad påbegyndelsen af Lundtofteprojektet angår, er det nemlig vedblivende mit indtryk, at det er en ejendommelig og mærkelig måde, Lundtofteprojektet blev

startet på. Det er jo sikkert rigtigt og godt, at man har handlet hurtigt, når det drejede sig om at erhverve de nødvendige store arealer, men jeg kan ikke frigøre mig for det indtryk, at der derefter i begyndelsesfasen har hersket kaotiske planlægningsforhold. Den første forudsætning for en planlægning måtte være at vide, hvor mange man ville undervise. Det er man først kommet til senere hen. Det næste måtte være at fastlægge studieplanerne, men studieplanerne er først delvis blevet til nu under udbygningen, og en række af dem er ikke fuldendte. Man har altså ikke studieplanerne fuldstændig klare, før man planlægger, men man bygger dog, og endelig og fremfor alt fremgår det jo klart, at de faciliteter og de institutter, der skulle oprettes, er baseret på ønsker og opgivelser fremsat af højskolens egne afdelinger og koordineret og kritiseret oprindelig af rektorembetet og senere af et blandt professorerne nedsat Lundtofteudvalg. Jeg er blevet sagt imod i dette spørgsmål. Jeg kan imidlertid ikke se andet, end at det er rigtigt; det står i selve planlægningsudvalgets redegørelse.

Resultatet synes da også at være stor forvirring med hensyn til, hvad hele gildet skulle koste. Der har været forlydender om 300 mill. kr. og om tal helt op i nærheden af 1 milliard kr., medens det lovforslag, vi nu behandler, drejer sig om 500 mill. kr. Jeg tror og hævder, at en rimelig planlægning havde kunnet være sikret bedre, hvis der havde været en bedre udbygget styrelse på højskolen med erhvervsrepræsentanter, en styrelse, der straks i starten havde kunnet sætte tingene på plads og sikret, at dette store projekt ikke blev startet uden omhyggelige overvejelser og forudgående planlægning.

Nu er man jo i gang med højskolen, arealerne er købt, og en række bygninger står der allerede, men jeg mener altså, at en styrelse udbygget på den nævnte måde også i fremtiden har en mission ved at etablere et samarbejde med planlægningsudvalget med besparelser for øje og for at sikre den rigtige fordeling mellem investeringer til undervisningsbrug og investeringer til forskningsfaciliteter. Dette sidste har jeg redegjort for i min mindretalsbetænkning, og jeg ser med største uro